український католицький часопис

МІСІОНАР

РІК ЗАСНУВАННЯ 1897 № 9 (23) * ВЕРЕСЕНЬ 1994

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Головний редактор
о. Василь Зінько, ЧСВВ

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького,36
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Підписано до друку 25.08.94 р. Формат 70×100/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Ум. друк. арк. 5,2. Ум. фарбо-відб. 5,7. Облік.-вид. арк. 5,0. Тираж 3000 прим. Зам.1263.

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській книжковій друкарні 292310 Львівська обл. м. Жовква, вул. Василіанська, 8.

ЗМІСТ

Від редакції 1
Наміреня апостольства молитви на вересень 3
Кардинал Мирослав Іван Любачівський
Господь Бог - творець і охорона життя 5
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Справедливість і любов у Бозі 6
о. Григорій Планчак, ЧСВВ
Покликані любити Бога 8
Бр. Левко Гірник
Таємний світ людської душі 10
о. Павло Мадяр, ЧСВВ
Хто буде плакати першим, а хто останнім .. 12
Складають подяки 14
Тиждень у Старому Самборі 15
Владика Василь Медвіт, ЧСВВ
Дорогами Христового післанництва 16
З місійного руху 18
Бр. Олександр Осіїк
Ідіть і навчайте всі народи 20
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Перезахоронення помордованих 1941 р. 22
Нові облечини в сестер служебниць 24
Йозеф Марія де Вольф
Куди іде сучасна людина 26
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Як то воно сталося? 29
Як громадянин України і як християнин ... 30
Що приносять бузьки-лелеки? 33
Нам пишуть 35
Куток дитини
Петро і Аскольд 36

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

На світлині: "Розп'яття" (мала скульптура), Іван Сколоздра, с. Розвадів

ВИПОВІСТИ ВІЙНУ ЗАСТАРІЛОМУ ПОРОКУ!

Коли йдемо до сповіді, то нам усе пригадують, що треба зробити добрий іспит сумління. І то цілком правильно, бо інакше ми не висповідаємося як слід і не поправимося. Та, на жаль, часто той іспит сумління такий кульгавий та недосконалий, що аж жаль серце бере...

От маємо хоча б такий порок і особистий, і національний: бідкання та вічне нарікання на долю і так дальше. Хоч між іншими народами ми цього майже не стрічали, а в нас нарікання знаходить найкращий грунт до росту і поширення та й глибоко вкорінений в нашу народну душу.

Коли ж ми справді думаємо покаятися та й поправитися, то треба взятися до того закоріненого пороку. Він гірше копоті та хабазу, якого, наче того пирію, викорінити годі. Погляньмо зблизька на нарікання та нарікайлів.

1. Нарікання

Це свого роду скарга на різні недомагання, життєві невдачі, випадки і трафунки. Що-небудь станеться, то зараз на устах лемент і скарга та й незадоволення, плач, зневіра.

Як Бог дивиться на цей порок? Його Господь Всевишній зокрема не любить і то більше, як інші пороки та прогріхи. Бо ще можна простити чоловікові отаку пристрасть до чарки чи й наїдку або й лакомства. Це є в корені людської природи, і важко воно нам з тим дати собі раду. Але нарікання, то дуже легко можна усунути і його позбутися. Та помимо того найбільшу схильність виявляє душа до того пороку та прогріху.

Господь же сильно карав нарікання жидів і його кожен раз коштували багато євреїв, зокрема в пустині, коли прямували до святої

землі. Нарікала, як відомо, і сестра Мойсея на свого брата. Нібито він має жінку-чужинку. І Господь зараз зреагував і покарав її проказою. Мусіла вийти поза табір. І щойно треба було аж заступництва самого слуги Божого Мойсея, що її звільнив з тої язви. Іншими разами гинули тисячі тих, які відважилися нарікати. Між тим сорок років водив Господь жидів по пустелі, аж доки не вимерло покоління нарікалів і щойно тоді увійшли жиди в обіцяну землю.

2. Нарікайли

Нарікайли - це ті особи, що постійно мають на устах гримаси незадоволення та скарги на всіх і на вся, зокрема так не раз досить виразно на Бога.

Хто ж то такий нарікайло? Це такий, що нічого не робить і навіть не ладен за холодну воду взятися, але все знаходить час воркотіти та поміркувати і виявляти незадоволення. Не в цім ще ціла біда, але в тім, що такий осібник затруює здорове повітря та й псує своїм воняючим словом настрій людям доброї волі, а слабодухих вповні розторощує і вони стають шкідниками суспільності.

Коли нарікайло з чогось задоволений, то хіба з того, що вміє так по-хамськи напсувати нерви і нищити добрий настрій іншим, зокрема своїм, бо перед чужими, то він вміє дуже леститися та виляти хвостом, як то кажуть.

Найгірша кляса суспільства - це власне оті нарікайли!

Чи є лік на цей порок?

На все є рада та розв'язка. І тут перед усім треба взятися до праці і до молитви. Молімся, бо молитва не лише поламає залізо, але й поламає усі ті перепони, які стоять нам на дорозі до добробуту на землі і до щастя в небі! Головно до

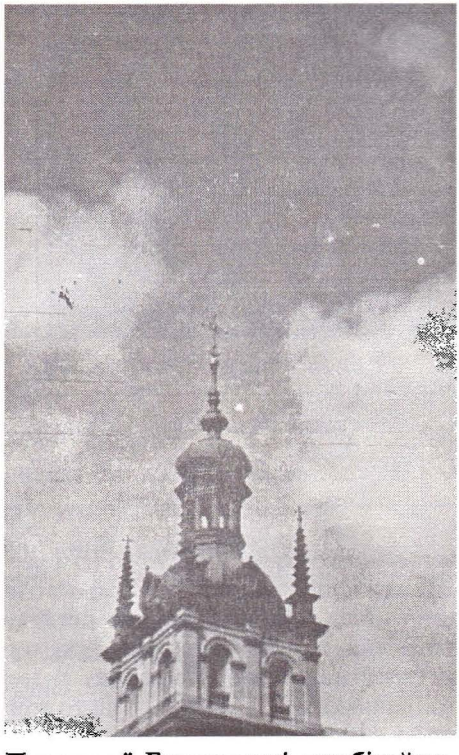

Пресвятої Богородиці прибігаймо, а напевне тоді зникнуть з нашого обрію усякі нарікайли та й не гомонітимуть зловіщо нарікання!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ORA ET LABORA! (Молись і працюй!)

Оце, Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміренням, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірennях Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас.

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ:

За усунення расизму між державами

Наміреннявимагає, щоб громадяни не боялися чужинців та їм ішли назустріч з християнською любов'ю.

Пошана до чужинців

Це воля Божа, вже виявлена в Старім Завіті. Кілька разів пригадував Господь жидам, щоб вони не кривдили чужинців і пам'ятали, що вони були чужинцями в Єгипті. І знають добре, як то важко проживати на чужині поза рідним краєм.

У Новім Завіті сказано, що немає серед християн ні грека, ні скита, але всі одне в Христі. Хто охрестився і належить до Церкви, той є членом Містичного Тіла, якого голова - сам Христос.

У час минулого Церква часто заступалася за інородців та старалася їм помагати. Останніми десятиліттями християнські спільноти Заходу багато доброго зробили для скитальців, у тому числі і для наших. При кінці другої світової війни наші люди масово подалися на захід і тут найбільше таки католицькі кола помагали нашим збігцям перед лютим большевизмом і комунізмом.

Хто ворохобиться проти чужинців?

Напевне цього не роблять справжні християни, але це є діло замаскованих людиноненависників. Вони не можуть сидіти тихо і їм тільки у голові ворохобня та утиск невинних. А найлегше це робити для інородців, для чужинців.

Добре приглядаючись останніми десятками років до таких випадків, то зараз зауважуємо тут руку якраз ворога християнства. Ворогові не спиться і не їсться, як люди мають спокій та лад. Він хоче усіх з усіма розсварити та роз'єднати. Маємо на думці отакі міжукраїнські бої на тлі ніби релігії.

Деякі уточнення щодо расизму

Не можемо змовчати, що бувають кола, яким дуже на тім лежить, щоб когось зробити расистом або бодай той расизм перебільшити. Отак то роблять вже віддавна євреї-жиди, які при кожній нагоді люблять співати свою пісеньку про "антисемітизм" українців. З того коні і горобці сміються. Бо, ніде правди крити, жидам добре жилося в Україні і ще в час нацизму українці їх віддано захищали і не одна родина заплатила за таке захищування життям. Були випадки, що нацисти чи гестапівці навіть дитину в колисці вбивали у таких, хто відважився переховувати жидів. А таких було багато, та одначе донині, на жаль євреї та ізраїльтяни цього не признають.

Додамо ще й те, що ми на власній землі маємо свої права, і тих прав не сміємо зрікатися на користь чужинців і то ще наїзників. Отакі-то москалі хочуть двомовності, але чому нема тої двомовності в Російській Федерації. Там навіть писнути про це не можна... Там ні одної школи за державні гроші, ні одного товариства, хіба на добровільній і громадській базі. І з того виникає питання: чого то так бояться москалі чужинців і пришельців?! І чи дійде до них оце намірення з Риму чи пак з Ватикану?!

З нашого боку ми маємо повне право до свого на рідній землі, і того права ніхто нам не сміє оспорювати, як це досі робилося і ще сьогодні певні кола хочуть робити. Бо коли ми обізвемося за наші права і не на чужій території, але на нашій прадавній землі, то зараз нам пришивають расизм чи й буржуазний націоналізм, як це давніше бувало, але ми ніколи і ніде не чули про якийсь російський буржуазний чи й демократичний расизм або й націоналізм. То є така пошесть, що може вчепитись тільки українців, а інших, борони Боже. Обминає їх здалека десятою дорогою. Тому то, молячися за це намірення, пригадаймо собі деякі уточнення, а вони подіють на нас дуже спасенно, і щойно тоді ми будемо добрими членами Апостольства Молитви!

Блаженніший Мирослав Іван Кардинал Любачівський

ГОСПОДЬ БОГ - ТВОРЕЦЬ І ОХОРОНА ЖИТТЯ

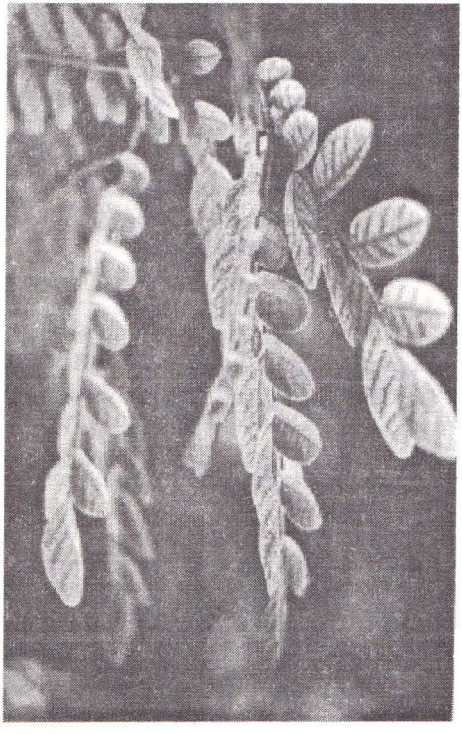

Людська мета найвища, бо нею є підкоритися Творцеві й служити Йому за цього життя на те, щоб у Нього заслужити собі щастя вічне, яке полягає в злуці з Ним - джерелом життя, та участі в Його Божому житті й у Його відвічному, безмежному щасті. Тому-то й влади над людським життям не має ніхто, тільки один-єдиний Господь Бог. Ніхто не може робити собі претензій до життя чи смерті, тільки той, хто дав це життя. Господь Бог започаткував життя людини, її при тому житті утримує й Він єдиний має право спричинити його кінець. Вся ота балаканина, що мама або лікар, або вони обоє мають право вирішували, чи ненароджене дитя повинно жити, а чи треба його позбутися, є посяганням людини на найвищу владу над життям, яку має єдино Творець. Тож, коли людина наважиться посягати на авторитет самого Бога над людським життям, тоді те саме прокляття Боже, яке він кинув на Каїна, спочине на спричинниках смерті невинної, ненародженої дитини. Закон Божий є виразний, що його Бог уже давно проголосив: "Не вбивай!" (Бт. 20, 13). І коли вже на самому початку Каїн переступив його, вбиваючи свого брата Авеля, Бог негайно карає його, звертаючись до нього: "А Господь промовив: Що ти вчинив? Ось голос крові брата твого кличе до мене з землі. Тепер же проклятий ти від землі, що відкрила свої уста, щоб прийняти кров брата твого з твоєї руки!" (Бт. 4,10). Страшний Божий прокляття досягає кожного, хто посміє посягати на життя людське своїми руками. Тож подумаймо тепер про ті мільйони невинних дітей, які втратили своє життя ще в лоні своїх матерів. Цілком певно Господь не дозволить людям безкарно порушувати свої закони в такій преважливій справі. Він не буде безчинно споглядати на ті тисячі вбивств невинних дітей, які їх власні матері чинять кожного дня, бо вони кажуть: "Ті діти ще не

бажані...” Хай же ті злочинні матері не думають, що їм нічого не станеться тільки тому, що після зігнання плоду вони здорові й нічого їм не бракує. Це правда, що за кожний важкий гріх жде людей вічна кара після смерті, але їх Господь буде карати ще тут за життя, щоб з них зробити страшний приклад на осторогу іншим. Уже тепер є багато таких матерів по шпиталях розумово хворих, куди їх завела справедлива Божа кара. Бо Господь є не тільки найвищим Законодателем, але Він є також і захисником свого закону! Каже бо мудрість Божа в листі до римлян: “Мені належить помста, я відплачу” (Рм. 12,19). А помста Божа страшна, як про це говориться в листі до євреїв: “До мене належить відплата”, і ще: “Господь судитиме свій народ. Страшно впасти у руки Бога живого!” (Єв. 10,30). Та сама всемогутня сила Божа, яка оживляє все, що живе на землі, звернеться проти переступників Його Божого закону на те, щоб завдати їм якнайбільший біль тому, що вони не послухали Його слів у такій важливій справі, як життя Його вибраного сотворіння - людини. Він бо тому дав виразний закон, кажучи:

“НЕ ВБИВАЙ!”

СПРАВЕДЛИВІСТЬ І ЛЮБОВ У БОЗІ

Щораз то вкрадаються у християнське вчення різні блуди. Так було з самих початків від гностиків почавши і теологовизвольниками скінчивши. Часто однак тії блуди та помилки обвиваються в гарні фарби і так вони пропихаються необачним та неутвердженим у вірі. Це діється сьогодні на сході Європи де всякі специ прийшли “вчити” тих, що перебули справжню Христову школу в підпіллі! Ми властиво від них повинні багато доброго і гідного та й нам потрібного навчитися!

Між тими блудновірницькими делікатесами є оте, що, мовляв, любов усе і Бог, а решта можна уже й забути та й немає рації про такі речі як от Божа справедливість чи Бог є справедливий писати чи й проповідати... Та подивімся до Біблії, на яку так люблять поклйкуватися теологовизвольники. Шукаймо про Бога справедливого спершу:

◆ Пророк Ісая голосить: Так говорить Господь: “Пильнуйте суду і чиніть справедливість, бо моє спасіння готове прийти, відкритися - моя

справедливість" (56,1). Пророк Єремія признає, що Бог буде правий, коли він питатиме Господа чому злим добре ведеться (13,1 23,6). Коли пророкує Єремія проти лихих пастирів, то пише: За часів пагінка Давида спасеться Юда, й Ізраїль житиме безпечно. Ось ім'я його, яким його будуть звати: Господь - наша справедливість. У книзі Второзаконня пояснюється про Божу справедливість (10,17): Бог Господь Бог наш, Бог над Богами й Господь над володарями, Бог великий, могутній і страшний що не зважає на особу й не бере дарунків. Виходить, що справедливий і годі його підкупити!

◆ У 103,6 псалмі голосить псалмоспівець: Господь творить правосуддя і суд усім прибитим. Виходить не лише має прикмету справедливого, але й виконує акти справедливості. - Праведним тобто справедливим зове Ісус свого Отця на Тайній вечері (Ів.17.25). Бог надав закони, а закон це вияв і вимога справедливості, як це гарно описує св. Павло римлянам (2.25). У Одкровенні, коли пишеться просім чаш гніву, знаходимо: І почув я від жертовика, що говорив: "Так, Господи Боже Вседержителю, істиний і праведний істинні і праведні суди твої". Судити ж належить до справедливості! Ось маємо аж вісім місць з Біблії про Божу справедливість.

◆ Тепер ще візьмімо любов. У пророка Єремії говорить Господь: Я полюбив тебе відвічною любов'ю і зберіг для тебе мою ласку (Єр.31.3). У книзі мудрости стоїть: Ти любиш усе, що існує, і не бридишся нічим з того, що сотворив, бо якби ти щось ненавидів то й не сотворив би (Мудрість 11,24). Апостол Іван стверджує, що Бог так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього мав життя вічне... (Ів.3,16). У своїм листі ще раз повторює улюблений Христовий учень: Бог - то любов (І Ів. 4,8) і ще Бог є любов і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі і Бог перебуває в нім (І Ів.4,16). Апостол виразно і ясно розрізняє пишучи: "Дітоньки, ніхто нехай не зводить вас в оману. Хто чинить правду, той праведний, як і він - праведний. Хто чинить гріх той від диявола. Кожен, хто не чинить справедливості, не є від Бога..." І Ів. перша частина третьої глави. Отут видимо, що хто хоче мати щось з Богом і бути його дитиною, то мусить бути справедливим інакше не від Бога такий!

◆ І як же то можна торочити такі несувітські теревені, що ніби в Бозі нам треба тільки шукати любови, а не добачувати справедливости й про неї не думати та й не розважати. А ще гірше не вчити отих малих Христових! А це робиться з укритою метою, щоб до нічого і нікого не зобов'язувати і з того зродився небувалий порок і лихо. Це так званий пермісивізм, на який хворіють і самі теологовизвольники і їхні ними побаламучені учні. Ми це наочно бачили, що тії голосителі любови навіть за холодну воду не візьмуться, щоб бодай дрібку потрудитися для Божого Царства. Вони то руйнують лад і порядок у родинах та й ще більше по чернечих спільнотах та інституціях! Отож добре каже Христос: чувайте і моліться, а перед усім чувайте, пильнуйте та ще постом і щирою молитвою виганяйте того лукавого, що нині прибирає вигляд ангела любови, фальшивої, тільки деклямованої любові.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ПОКЛИКАНІ ЛЮБИТИ БОГА

■ *Наш співрозмовник о. Григорій ПЛАНЧАК, ЧСВВ*

Продовження, початок у №№ 7,8

- Ви сказали, що вкінці тунелю є світло. Що це за світло? Що це є образ і подоба Божа в людині і як її в собі віднайти, як відчути і затримати цей момент зустрічі з Христом? Що це означає взяти Христа у своє серце?

- Те світло, яке є наприкінці тунелю, це є Христос, літургічно Його називаємо Сонце Правди. Сонце, яке випромінює світло і тепло. Світло - то є те, що просвітлює думку, усуває темряву, дає мудрість, дає пізнання і відкриття. А тепло - це те, що лікує серце, лікує всі рани душі, що повертає життя. Це тепло - Любов. А це світло - Правда.

Це є Христос. Його дуже легко стрінути. Образ і подоба Божа в людині. Образ - це є душа наша, яку видно через очі. Очі віддзеркалюють всю красу нашої душі. А подоба - це коли через трошки труду, зусилля - молитву, сповідь, причастя і щире звернення до Ісуса Христа Ваша душа набуде ще більше світла, ще більше тих властивостей, які наближують Вас до Бога. Як віднайти у собі образ - душу і як її прикрасити, щоби була подібна до Христа? Що треба? Треба зайти до монастиря, до Церкви на молитву. Це треба пережити. Не можна того пояснити. Бога ніколи не можна пояснити і доказати. Але можна відчути.

- Чому існує ця загадка - не може пояснити розум, але мусить відчути серце? У нашій українській філософській думці це питання є унікально поставлене Сковородою, який казав, що всяка думка починається з серця. Серце є основою.

- Я Сковороду дуже люблю, він є надзвичайний і його думки надзвичайно сильні і направду українські, у нього виключно українська ментальність. Він був моїм ідеалом віддавна.

Розум. Яка його властивість? Коли Ви переключаєтеся з серця на розум, цей момент можна відчути і зафіксувати - тепер буду думати тверезо, бо тут щось незрозуміло, і скоренько всі сили ввертаю на розум. І ви відразу побачите серйозне обличчя. Нема почуття,

тільки серйозне обличчя. Розум - то є поважна річ. Що він робить? Він розбирається у справах, роздвоює, розділює, аналізує кожну деталь, але не може зібрати до купи. Щоби зібрати до купи - вертає назад до серця. Серце має властивість збирати докупи, єднати, робити гармонію. Людина є неповноцінна, якщо живе тільки розумом,так само, якщо живе тільки почуттям, серцем. Властиво, українське серце є специфічне - воно є і розум і почуття. Варто розібратися у цих антропологічних деталях, бо треба вміти користуватися розумом і розуміти роль серця. Отже, розум аналізує. зауважує, думає, філозофує, задумує. Але серце проникає у глибінь, може збагнути суть, те, чого розум не може - суть одної ситуації, суть одної людини. Хто інтелектуально приступає до вас, він тільки може описати вас, АЛЕ ХТО СЕРЦЕМ ВІДЧУВАЄ ВАС він збагне Вашу суть. У цьому різниця. Бога не можна розбирати на кусники - західна богословія пробує це робити, але вона багато не осягнула. Не можна ігнорувати серця, яке має властивість інтуіції. Це є властивість, яку розум ніколи не може замінити. Бога можна пережити тільки інтуіцією, тільки тою тонкістю, яку посідає серце, тою силою. Інтуіція - то є цілковите пережиття чогось у людині. У серці збираються усі наші сили душі. Коли містики описують Бога, то кажуть, що вони бачили Бога. Як побачиш Бога очима? Вони чули Бога. Як вухами почуєш Бога? - Можна пташку почути, іншу людину. Я доторкнувся до Бога. Як можна доторкнутися до Бога, який нематеріальний? Це є тільки один спосіб передати, те що серце пережило - через інтуіцію. Бо так як людина є у фізичному вигляді, так само є духовний образ людини - така сама духовна людина. Отже, ви можете бачити матеріально, але внутрішня людина може духовно дивитися. Фізична людина дивиться у матеріальний світ, а духовна у світ невидимий, духовний. Отже, що зробили містики? Вони, увійшовши у своє серце, відкрили свою внутрішню людину, яка бачить, чує, слухає, смакує, доторкає, але духовно.

- Це приносить величезну радість.

- Несамовиту, велику радість.

- Цю радість неможливо порівняти ні з чим, що дає світ. Здається, навіть сонячне проміння не так тішить людину, як дотик до світу духовної краси.

- Без сумніву. Я пригадую, коли закінчував священичі студії, моїм одиноким бажанням було кожній душі помогти, хоч на хвилину торкнутися до того безконечного світла. І тоді іди далі - шукай. Для священика найкращий момент той, коли особи, яка перед ним знаходиться, відчує і доторкне свою душу до Бога, і в душі знайдеться світло.

(Закінчення в наступному номері)

Інтерв'ю взяла Анжеліка ТАТОМИР

"Любов є таємницею світу, і ми маємо до вибору - взаємно любити або загинути. Є тільки один обов'язок: навчитись любити. Є тільки одне щастя: могти любити.

Теяр де ШАРДЕН

Левко ГІРНИК

"Хто вірує в мене, як Писання каже, то ріки води живої з нутра його потечуть!"
(Ів. 7,38)

ТАЄМНИЙ СВІТ ЛЮДСЬКОЇ ДУШІ

❑ *Продовження, початок у №№ 7, 8*

Рисунок Йосифа РАДЗЮКА, Крехівський монастир

І так, крок за кроком, стікаючи кров'ю, людина досягає останньої кімнати і знесилена падає біля стіп Спасителя. Будучи повністю оголеною, вона наче розчиняється у світлі, котре випромінює маєстат Пресвятої Трійці. Відтак за словами другого визначного іспанського містика св. Івана від Хреста людська душа видається більше Богом ніж душею. Тоді душа повертає собі втрачений образ і подобу Божу, однак не можна сказати про неї, що вона є Богом, бо все-таки залишається тоді у неї природа створіння. У тому стані душу можна порівняти до дзеркала, котре хоч поглинає і відображає ясність сонця, однак залишається річчю цілком відмінною від сонця. Тоді творча енергія Бога наче проектується від чистого дзеркала душі на ікону, архітектурний проект церкви, ноти нового релігійного твору. Людина стається середником, реалізатором задумів Божих. Вона співпрацює з Великим Архітектором Всесвіту, з Тим, котрий має у собі все знання і не потребує жодного навчання, жодного розмірковування і вираховування, котрий постійно перебуває у стані практичної реалізації своїх задумів.

Питання євангельського відречення і аскетизму стосується всіх, хто величає себе ім'ям християнина. Христос не розподіляв своєї науки на категорії людей, а ставив всім вимоги однакові. "Це, що вам кажу, всім кажу" - говорив Христос до своїх апостолів (Мрк. 13,37). Тож у якій великій мірі Христова наука про відречення стосується тих, котрі вирішили посвятити своє життя сакральному

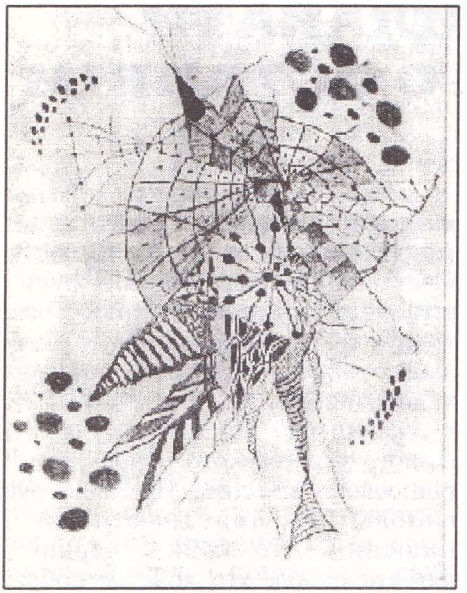

Рисунок Василя ШЕРЕМЕТИ, Крехівський монастир

мистецтву, незалежно чи вони монахи, чи світські люди. "Бо неможливо є щоб душа зайнята клопотами життя і засліплена пристрастями... могла прийняти просвітлення Святого Духа" (Василій Вел., Лист 210). Щоб бути носієм святих творчих ідей, необхідно статися немов чистою посудиною, адже до "святих речей треба святого чистого посуду. Складати святі речі в брудну посудину це те саме, що прирікати їх на змарнування, зіпсуття; трошки квасу все тісто заквасить" (Вас. Вел., 2-а Аскетична бесіда). Необхідно прийняти слова Ісуса Христа, повірити у нього так, як каже Писання (тобто зректися себе), тоді за словами Євангелиста Івана ріки води живої з нутра потечуть (Ів. 7,38). А тими ріками є ніщо інше, як творча енергія Бога, котра відновлює, одуховнює, дає нове забарвлення, нове призначення всьому навколишньому матеріальному світові. Виходить та енергія з очищеного від пристрастей і пожадливостей людського серця. Це і має стати в основі відродження древніх традицій і творенні нових, а Дух Святий сам вкаже відповідні форми, кольори, пластику і музику.

Але нажаль наразі "творець нового сакрального мистецтва", "великий знавець візантійської спадщини у чорній беретці, з бородою і розумним виглядом смокче каву з коньяком десь у Львові в районі вулиці Вірменської, або у барі готелю "Жорж". Відтак почерпнувши творчого натхнення від кави, коньяку і спілкування з різного роду "культурним і інтелегентним львівським шумовинням" іде до своєї майстерні і з пристрасним серцем починає писати лик Христа.

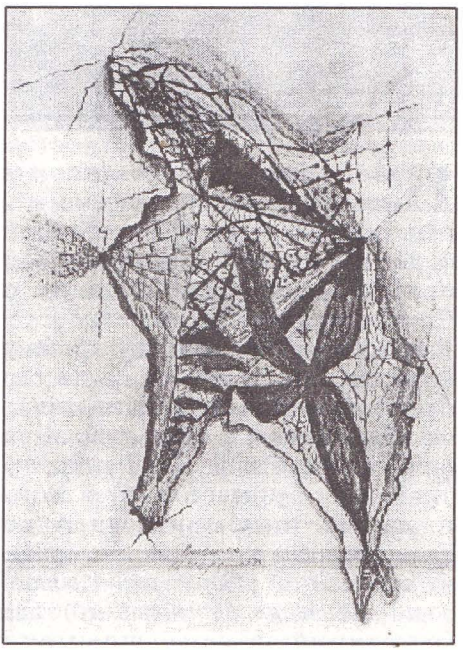

Рисунок Василя ШЕРЕМЕТИ, Крехівський монастир

(Продовження в наступному номері)

ХТО БУДЕ ПЛАКАТИ ПЕРШИМ, А ХТО ОСТАННІМ

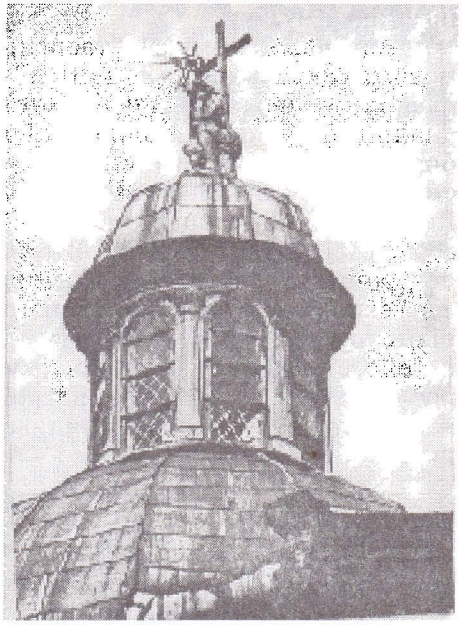

Над долею нашої Церкви і нашого народу поплачемо всі, немає сумніву. Тільки не знаємо, хто буде плакати першим, а хто останнім. Над долею рідного Єрусалиму поплакав першим Ісус. Він знав добре, чого хотів цьому народові, що "був мов стадо без пастиря" і він хотів зібрати народ, як збирає квочка своїх курчат, та вони не захотіли. Він найкраще знав, що принесе добро його народові, тому призивав їх до єдності, любити найменшого брата, як себе самого (*"Хто прийме одного з цих найменших, Мене прийме"*) і дав їм єдиний закон, що може розв'язати всі складні людські проблеми: "РОБІТЬ ЛЮДЯМ ТЕ, ЩО БАЖАЄТЕ, ЩОБ ВАМ РОБИЛИ".

Наша Церква, закута в кайдани на довгі десятиліття, коли вже не могла вільно голосити Божого Слова піднімається зі своїх руїн і розуміє ясно, чого хоче:єдності всіх християнських сил, співпраці всіх людей доброї волі, відродження всіх християнських засад в родинному, державному і соціальному житті нашого українського народу, який рівночасно зі своєю Церквою був гноблений, придавлюваний і нищений. Хто любить церкву і любить народ, хто хоче їм добра, коли його запитати, чого нам треба, той буде у ві сні говорити лиш одні слова: ЩОБ МИ БУЛИ ВСІ ОДНО, ЩОБ МИ ЛЮБИЛИ ВСІХ ХРИСТИЯН, ЩОБ МИ ЛЮБИЛИ ПРАВДУ І СПРАВЕДЛИВІСТЬ І НЕ ПРОДОВЖУВАЛИ БЕЗБОЖНОЇ ПОЛІТИКИ: ДІЛИ І ВОЛОДІЙ! У нас ще дуже далеко до відновленого християнства: в нас ще нема віруючої молоді, наші інтелегенти спокійно придивляються, як між собою гризуться несвідомі християни, в нас ще все тримається на кількох ревних молільниках, які запрактикували своє християнство в часі гонінь, але і їх вже ділять на своїх і чужих. ДЕ НАШІ СПІЛЬНІ МОЛИТВИ, СПІЛЬНІ НАРАДИ ПРО ДОЛЮ НАШОЇ ЦЕРКВИ, ОБ'ЄДНАННЯ НАШИХ СИЛ В ТОЙ ЧАС, КОЛИ НАС РОЗРИВАЮТЬ В УСІ СТОРОНИ? Невже християнська душа не відчуває, не розуміє, що їй треба? Невже вона настільки тупа, що не розуміє, чого хоче від неї її учитель - Христос?

Його судили за те, що "Він хоче погубити народ і город". А Він іншого не хотів, лиш щоб вожді народу були справедливі, бажали своєму народові такого добра, як самим собі і бачили з якої "лепти вдовиці" жиють самі і тому мали щиру любов і щире співчуття до віруючих і свого страдаючого народу! ВІН ПЛАКАВ ПЕРШИМ! Його слова уважали за ніщо, Його закони були висміяні, а його народ обманутий ("Розпни, розпни його!"). Він плакав першим, бо бачив, що Його слова правди і любові не приймаються, що Його учні розсіюються восвояси", що нікого не болить гірка доля народу, що кожний хоче збудувати своє земне царство і старається, щоб йому в тому ніхто не перешкоджав. А ТОМУ, ЩО ВІН ХОТІВ ПОКАЗАТИ ДО ЧОГО ДОВОДИТЬ ФАРИСЕЙСЬКА НАУКА - В ЯКІЙ НЕМАЄ НІ КРИХТИ ЛЮБОВІ ДО СВОГО БЛИЖНЬОГО, ВІН БОЖИЙ СИН, ДАВ СЕБЕ СУДИТИ, БИЧУВАТИ І РОЗП'ЯТИ, ЩОБ ФАРИСЕЯМ ЛИШИТИ ВІЧНУ НЕЗГЛАДИМУ ПАМ'ЯТКУ ДОСЯГНЕНЬ ЇХ ЖИТТЯ І НАУКИ! *("Горе вам книжники і фарисеї, і самі до царства не йдете і других не пускаєте").*

Може фарисеї нерозуміли, чого від них хотів Христос? Чи вони не знали, чого справді треба народові? Чи сталініст не помічали голодної, вмираючої України, від якої виривали рештки віри, свободи, рідної мови? Чи вони постарались знову поставити на свої ноги ту бідну, позбавлену гідного людського життя рідну маму, від якої "відібрали послідну свитину"? Вони кажуть, що вона їм не мама, але з її хліба не стидались їсти і одягатись її одежиною. Тепер кажуть, у всьому винна вона одна, бо нащо захотіла свободи, віри і гідного людського життя! І тепер хай плаче мама, що захотіла бути як і інші людські матері, а своїх дітей теж вивести у люди!

ХАЙ ПЛАЧЕ МАМА! Так, народ поплаче першим, йдучи за своїм Розп'ятим Вчителем! Народ не хоче жити з чужої праці, чужої землі, але і не хоче бути жебраком на власній землі! Але народ не любить і таких дітей, які хотять мати все без праці, без чесноти, без правди і справедливості. Він хотів би бачити такі порядки, коли кожний буде діставати по заслузі і не тратити більше, як чесно відпущено для нього, щоб залишилось і іншим. Народ несе важкий тягар життя віками і його вже ніхто не обмане, хто йому ворог, а хто приятель! Хто ще все хоче надіятись на "затінки синедріонів", куди народ не може заглянути, коли хтось хоче виносити лиш готові рішення, бо правом природи вся власть належить лиш йому, той заставить тепер ще поплакати другого, але чи на довго. Ми не знаємо про публічне покаяння ні одного з тих фарисеїв, які розп'яли Христа. І світ не почув публічного каяття ні одного сталініста! Зрозуміло, це вже надто великі гріхи, щоб до них можна прилюдно признатись. (*"Очі зажмурили, вуха закрили, серце зробили кам'яним, щоб не навернулись і щоб Я вилікував їх".*) Зате проголосили себе визволителями і батьками народу, а всю біду звалили на хвору, невчену, виснажену многими бідами маму Україну! Бач, хотіла бути як інші достойні мами! Та куди їй! Чого вона не задовільняється роллю вічної рабині? Тепер вона знову побачить, як розшматують її на части і будуть різати по живому тілі!

Так, мама мусить страждати

першою! І вона поплаче кровавими сльозами. Але потім прийде час і на тих, про яких Христос сказав: *"Живі будуть завидувати вмерлим і будуть кликати: гори, впадьте на нас! Горбки, прикрийте нас".*

Чи ви не вірите невмолимому Божому рішенню: "Яким судом судите, таким і вас судити будуть?" Чи ви думаєте, що сталінізм міг спастись через якусь вдалу брехню, хитре, скрите кабінетне рішення, або затикання рота народові? Чому Христос говорив: *"Якщо ці замовкнуть, каміння заспіває!"*

Дорогі друзі! Сьогодні ви ще може не плачете, а потираєте руки від скритих вдалих комбінацій за плечима народу, але знайте. ви готовите собі і народові велике горе. велике розчарування! Тому або гуртуйтесь щиро з любов'ю, зберігаючи всі сили віри, надії і любові, рятуючи свою одиноку земну маму Україну, яка відтак пригорне до себе всіх з матірною любов'ю, або якщо ви її встидаєтесь тепер, бо вона ще надто бідна і некультурна, то постидається і вона вас на СУДІ, на якому не дасться обманути нікому нікого!

о. Павло МАДЯР, ЧСВВ

СКЛАДАЮТЬ ПОДЯКИ

Подяки Господу Богу, Пресолодкому Серцю Ісуса і Пресвятій Богородиці та всім святим душам у чистилищі:

■ *о. Василь Зінько, ЧСВВ щиро дякує за поміч у місійнім ділі та реколекціях у Крехові, Гошеві, Бібрці та за охорону душі і тіла. Зокрема дякує за поміч, якої зазнає від заступництва єп. Йосипа Мартинця, ЧСВВ, с. Анатолії Боднар та Амбросії Сабатович, служебниць.*

ВІСТІ З ЦЕРКВИ

■ У Жовкві відбувся 6-10 липня другий провінційний з'їзд Апостольства Молитви. Проповідували оо. Петро Бальцар і Василь Зінько. ЧСВВ. Місцеві отці на чолі з ігуменом Назарієм доклали всіх зусиль, щоб якнайкраще виконано наперед намічену програму.

У Жовківськім монастирі та приході ревно працюють такі отці: Назарій Лех - ігумен, Софроній Попадюк - вікарій дому, Макарій Грень на спочинку, Андрій Явдошак і Всеволод Сокирко. Вони допомагають ревно в душпастирстві, а о. Софрон є душею Апостольства Молитви.

■ Коли ми їхали зі Львова до Жовкви о. ігумен Назарій мовив: "Візьмімо оцю жінку, що чекає, бо вона напевне до Жовкви хоче їхати". У розмові довідуємося, що вона сім років була на Сибірі, таки своїми негодяями вислана. Має сім діточок. Варта привітати цю відважну жінку, яка навіть в час неволі не зневірилася і виконала свій материнський обов'язок на сто відсотків!

ТИЖДЕНЬ У СТАРІМ САБОРІ

Старий Самбір - це місто вже на Прикарпатті в Галичині. Зі Львова яких сто кілометрів дороги. Їдеться добрим асфальтом, бо тут асфальтові дороги є і по селах, як от у Межиріччі ми ішли на початку місії (Сокальщина) увесь час аж до церкви асфальтовою дорогою!

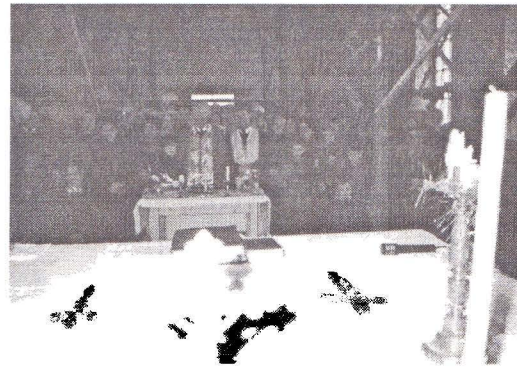

Під час місії у Володимирі-Волинському у церкві Св. Йосафата

У Старім Самборі, бо є ще новий Самбір є гарна і вельми прибрана церква святого отця Миколая. Тут почав я місію 10-го липня, а в понеділок приїхав ще о. Петро Бальцар. Мав дві Служби Божі в Самборі та в сусіднім селі Тершові. Усюди співали хором і то дуже вдатно. Церкви заповнені по береги. Багато дітвори та й студентів, бо тепер вакації, чи як тут кажуть, канікули.

Місійні дні мали загалом таку програму: рано Співана і дві проповіді, а ввечері молебень і знову дві проповіді. Майже щодня наука дітям, які дуже радо приходять разом з мамами і бабусями. По всім ще в товаристві "Просвіта" доповіді подружжям і молоді. В часі тижня мав програму в радіомовленні.

Куди краще було мені зі слухачами в поліклініці. Вона тут районова і має багато лікарів та службовців. У середу, четвер і п'ятницю довелось мені мати по одногодинній доповіді. Вони були на такі теми: "Щоб людина була справжнім християнином, то найперше має бути справжньою людиною." Цю доповідь уважно усі вислухали і набрали довір'я до прелегента. Друга доповідь, яка була з повним довір'ям прийнята про християнську мораль чи етику. Остання тема була про гріх і чесноту.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

о. Василь Зінько на запрошення директора відвідав СШ № 5 у м. Вол.-Волинському у часі місій

ДОРОГАМИ ХРИСТОВОГО ПІСЛАННИЦТВА

■ *Наше інтерв'ю з Його Преосвященством, Владикою Василем Медвітем, ЧСВВ*

- Ваше Преосвященство, як Ви чуєтеся в Україні?

-Я в Україні не вперше. Перша моя зустріч з Україною відбулася, коли я мав сім років і ми з татом приїхали відвідати його брата, нині вже покійного. Це було дуже давно, у п'ятдесятих роках. Небагато з неї пам'ятаю, тільки те, що це був шкільний рік. Мій стрий навчав у медінституті, був викладачем хімії, а його покійна дружина вчителювала у школі і взяла мене до неї. Пам'ятаю, що дуже не хотів іти, боявся. У школі почали вчити мене писати. Перші букви алфавіту я написав в Україні.

З цієї поїздки я пам'ятаю і щось іншого. Батько привів мене до Церкви Святого Юра і розповів, що тут жив наш митрополит Шептицький, почав мені пояснювати цілу українську історію. Якими дорогами ходить Боже Провидіння? Ані він, ані тим більше я, навіть у думках нам це не промайнуло, що через тридцять років я буду стояти перед тим самим престолом, перед яким стояв наш великий Митрополит. Це була моя перша зустріч з Україною. Друга відбулася, коли я мав чотирнадцять років. Тоді ми оглядали церкви, ще раз відвідали Юра.

Але так правдиво я зустрівся з Україною тоді, коли помагав папському нунцію тут у Києві, виконував функції його секретаря і ми їздили по Україні, по Київщині, були на Закарпатті, кілька разів у Львові. Саме тоді я пізнав ті проблеми, які є тут у нашій Церкві і в народі. Тому нинішня ситуація в Україні не є для мене якоюсь несподіванкою. Я є свідомий тих усіх проблем і того тягару, який несе народ.

- Повсюдно чути як Україні важко, які жахливі наслідки того темного періоду нашої історії. Але я хотіла б почути від Вас відповідь яка є світла перспектива України?

- Я дивлюся на Україну через призму інших держав і їхнього розвитку. На цьому найперше треба зосередити увагу. Візьмімо Сполучені Штати Америки. Заки вони дійшли до такого великого економічного розвитку, що тепер ціла Європа є ним задивлена, і Україна хотіла б зараз туди перенестися, заки ця велика держава дійшла до того, що вона має під цю пору, вона перейшла різні періоди, була навіть і сецесійна війна у 1860-х роках. Подивімося на інші демократичні держави. Вони теж перейшли важкі випробування. І ми живемо в такому ж періоді. Україна у часі випробовувань. А його завжди супроводжують пристрасті, непорозуміння, на поверхню випливає різний бруд. Це неписаний закон творення чогось нового. Вода мусить перекипіти, камінь мусить осісти на дно, а з ним увесь непотріб. Тоді вода очищується і чай стане смачним. Я думаю, що в нашій Україні відбувається те саме. Це є правда, що ми маємо дуже темну, дуже чорну спадщину - давно вже нема своєї держави, забули, що таке

демократія, багато хто вважає демократію анархією, яка дозволяє робити все, що заманеться. А це неправильно. В усіх державах: Англії, Канаді, чи Франції існують закони, які поважають і виконують.

На світлині по центру Владика Василь МЕДВІТ, ЧСВВ із Протоархимандритом о. Ісидором ПАТРИЛОМ, ЧСВВ

Я так дивлюся на Україну, дивлюся дуже оптимістично.

Історія України подібна до історії вибраного народу, який сорок років мандрував через пустиню. Сидів у вавилонській неволі єгипетського фараона, єгиптяни били його, знущалися над ним і вбивали людей як мух. Вони нарікали, просили Всевишнього: "Боже, дай нам свободу, визволи нас з тих кайданів". Прийшов Мойсей, вивів цей народ з неволі, і що почало діятися на цій пустині? Прийшов такий момент, що вони сіли і почали плакати, що у неволі у них був і часник і цибуля, а тут, на пустині одна манна". Чи часом наші так не думають:" Була ковбаса, було сало, а тепер і того немає". Тому, що цей народ не вмів поцінувати своєї свободи - дару Божого, блукав цією пустинею сорок років. Вимерло ціле покоління, сам Мойсей не дійшов до обіцяної землі. Чи ця історія вибраного народу не повторюється в нашому народі?

Оптимістичне те, що люди володіють великою енергією. І хоч ця енергія нераз тече струмом, може недобре зорганізованим і не у правильному керунку, але це - сила, яка штовхає цей народ допереду; люди хочуть нового життя, їм не вдається, але вони хочуть. Вони не сидять і не плачуть із заломленими руками. То є великий потенціал, дуже великий, велика країна, яка має всілякі засоби. То не є якісь пусті слова, чи якийсь клич, але Україна може вигодувати пів Європи. Є сила в народі. Я дивлюся на цих людей і бачу, що вони аж киплять енергією. І мені подобається глибока віра цих людей. Цього нема в інших народів. Тут є дуже міцний потенціал віри і це потішає. Коли людина дивиться на цей народ, який, властиво, не мав доступу до Бога, (я тут говорю про цілий народ) чи то православні, чи католики, тут немає різниці - цілий наш народ має велику силу, бо має віру. То є так глибока віра, що я такої віри немаю, признаюся Вам щиро. Я подивляю цих людей. Вони мають таку сильну віру. Може вона тече не тим руслом, але вона є і то є великий потенціал. Ним тільки треба вміло покерувати і вміло його розвинути.

Інтерв'ю взяла Анжеліка ТАТОМИР

МІСІЇ З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ СМЕРТІ ВЕЛИКОГО МИТРОПОЛИТА АНДРІЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Чи можна було придумати кращий спосіб для вшанування пам'яті людини, яка все життя про одне думала: "Як помогти людям прийти до спасіння?" Яка все покинула, і все присвятила тій справі. Сьогодні минає також другий Його ювілей - 100-ліття від початку Його місійної праці. Бл. п. Митрополит А. Шептицький був висвячений на священика 22 серпня 1892 р. І зараз пішов у вир праці, з Місії на Місію разом із старшими 2-3-и роки по священстві, то зі о. Є Ломницьким (свячений 17. І. 88), то з о. Ю. Даціем (свячений 18. VII. 87), то о. В. Куликом і (свяч. 8.III.-1888) чи о. П. Філясом (свяч. 15. IX. 89), ну і разом з ним свяченим о. Ткачуком (?), які рвалися до тієї праці так ревно, як і він. Кожна Місія давала наснагу та заохоту до наступної.

Запрошені Самбірсько-Дрогобицьким Ординарієм Кир-Юліяном вшанувати Місіями місійну ревність і митрополичу діяльність бл. п. А. Шептицького, рідного брата по Чину, Отці Василіяни радо погодилися. Пішли по призначених їм парафіях і до труду заохочувала їх думка, що роблять таку роботу, яку 100 років тому виконував Митрополит. В своїм запалі відчували його приязність. І так:

1) В Хирові о. Назарій Лех 5.VI - 12.VI.
2) в Нижанковичах о. Василь Зінько 12.VI - 19.VI.
3) в Стебнику о. Андрій Шагала.
4) в Рудках о. Дам'ян Кастран 19.VI - 26.VI.
5) в Самборі о. Йосафат Воротняк 26.VI - 3.VII.
6) в Дрогобичі о. Андрій Шагала 3.VII - 10.VII.
7) в Гусакові о. Дам'ян Кастран 3.VII - 10.VII.
8) в Корниловичах о. Йосафат Воротняк 10.VII - 17.VII.
9) в Ст. Самборі о. Василь Зінько 10.VII - 17.VII.

Нехай буде Богові слава, а бл. п. Митрополитові Андрееві вдячна пам'ять.

НОВЕ ПОКОЛІННЯ УКРАЇНИ

На світлині: в другому ряді Протоархимандрит о. Патрило, єпископ Мирон Дацюк і о. Павло Бальцар, ЧСВВ

О. Петро Павло Бальцар, ЧСВВ проживає в бразилійському місті Прудентополі та очолює Громадський комітет Земельного фонду ЗУАДК. В Україну о. Петро приїхав не вперше. Але цього разу, щоб відсвяткувати зі своїми рідними на Яворівщині 50-літній ювілей Священства. Спільно з іншими отцями-василіянами побував на святих місіях у селах Нижанковичі та Стратчі, що на Львівщині. О. П. Бальцар поділився своїми враженнями:

- Хочу, по-перше, зазначити, що на місійних науках не бракувало молоді. А особливо гарне враження справили на мене діти 5-13 років. Вони здібні, охочі вчитися церковних пісень та Катехизму. На наших очах народжується нове покоління України.

- Ви побачили якісь зміни у відношенні людей до своєї віри?

- З багатьох причин українцям в останні десятиліття було важко дбати про свій духовний розвиток. Якщо говорити загалом, то сьогодні люди виявляють великий інтерес до релігійних книжок, молитовників, все частіше приступають до св. Тайн Христових. Мене вражає прикраса українських храмів. Особливо припали до душі церковні рушники. Бачимо, що українці люблять свою Церкву і дбають про її розвиток.

Розмовляв Ігор СКЛЕНАР

"ІДІТЬ І НАВЧАЙТЕ ВСІ НАРОДИ"

Мт. 28,19

■ *Христос казав ці слова своїм учням ще дві тисячі років тому, та їхній зміст й досі невиконаний. Ще не всі народи знають Христа, так що і на нашому поколінні лежить "Христове ярмо" і "будьте місіонарями для всіх народів", і для цілого світу." Жниво велике, а робітників мало", - казав Христос, і ми поки що обмежимо наказ Ісуса і будемо навчати свій народ, народ, в якого тисячолітня християнська традиція і культура, і який зараз підіймається з духовної руїни.*

Ми любимо Україну і все можемо зробити для її духовного добра. Вже від трьох місяців і впродовж цілого 1994 року оо.Василіяни почали і з Божою допомогою будуть продовжувати працю на Господній ниві, даючи місії, яких вже майже два покоління не пам'ятає.

Місія - важливе завдання Церкви, доручене їй Христом, водночас високе призначення та відповідальна праця. А місіонер - повірений посланник, проповідник, якого посилає з повновластями св. Церква, проповідувати Євангелію серед невірних і також вірним ще раз пригадати своє завдання в Церкві і народі.

Місіонер - латинське слово, воно означає те саме, що грецьке - апостол, тобто посланець, представник; повірений представник Христа Господа.

Апостол - дослівно, кожний з дванадцятьох учнів Христа, яких Він послав проповідувати свою науку - благовістити спасіння в Христі Ісусі. Переносно апостол - кожний завзятий, гарячий послідовник і ревний проповідник, якого настановила св.Церква.

Про місіонерський характер Церкви так говорить Ватиканський Собор: "Так як Син був посланий від Отця, з такою владою і сам послав апостолів (Ів. 20,20) кажучи:"Ідіть, отже, і зробіть учнями моїми всі народи:христячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я вам заповідав "(Мт. 28,19).

"Місіонерськими стараннями Церква дбає, щоб добро посіяне в серцях і умах людей, чи в обрядах та культура народів, не лише збереглося, але було оздоровлене, ушляхетнене та звершене на славу Бога, на посоромлення демона та на щастя людини".

Недавно я сам був учасником однієї місії, яка проходила в Мостиському районі в с. Гусаків. Це третя місія в моєму житті, але перша як брата - катехита. Не можна описати тих чудес, які робив Господь Бог через своє знаряддя праці, яке орало Божу ріллю. Про життя будь-якої християнської громади можна судити по тому, скільки людей приступає до св.Причастя, отже, яке Євхаристійне життя - така й громада. Беручи до уваги те, що місія проводилась в одному селі, до якого є легше добиратись сусідам, першого дня

отець місіонер Дам'ян Кастран, ЧСВВ запричащав близько сорока осіб. Але з дня на день кількість причасників зростала, люди почали нове життя, життя з Христом. Місія тривала тиждень, і за цей час багато хто привернувся назад до своєї Церкви, бо село є розділеним на дві, але не ворожі частини. Основна тема місії була "Десять заповідей Божих". Окрім наук під час св. Літургії я і брат Домінік Панчук проводили катехизацію з дітьми і молоддю. Щоденно підчас відправи сповідали два, а іноді три парафіяльні священики, які люб'язно погодились допомагати в проведенні цієї святої місії. В передостанній день місій було нічне чування для молоді. Саме село Гусаків налічує близько 200 будинків. Крім цього села в місіях приймало участь ще й село Буляновичі разом зі своїм парохом о.Мироном Волошиним, с.Баличі з о.Ігорем Борисом, інші сусідні села. В останній день, на саме свято Пресвятого Серця Христового до св.Причастя приступило близько 450 осіб, Євхаристійне життя почало рости і давати свої рясні плоди. Після торжественної св. Літургії всім вірним було уділене Апостольське

благословення, а опісля ціла громада пішла з місійним хрестом на цвинтар, де біля каплиці його поставили і освятили. В цьому поході приймало участь біля чотирьох тисяч осіб. Все село разом із своїм парохом о.Богданом Язвінським склало велику подяку отцю місіонеру за проведену місію, місію за спасіння їхніх душ.

Бр. Олександр Осіїк,
Крехівський монастир св. Миколая

ПЕРЕЗАХОРОНЕННЯ ПОМОРДОВАНИХ 1941 р.

Напередодні німецького нападу на Радянський Союз люди чули часті постріли в загороді тюремного подвір'я по вул. Замарстинівській у Львові. Це було в той час, коли КГБ посилило свою діяльність ліквідації національної свідомості, знищуючи всіх, кого вважали прихильником незалежності України. Масові арешти наповнили людські серця перестрахом, що з ними буде.

Коли до міста всупили німці, люди кинулися шукати по тюрмах своїх батьків, сестер, братів, але застали тюрми порожніми. Де ж люди? Ніхто не бачив, щоб етапом були відіслані на схід.

Минали роки і ніхто не міг нічого довідатися про долю арештованих. Щойно при т.зв. "гласності" вирішили шукати їх на подвір'ї тюрми. Здогадка стала дійсністю. Викопували скелети людей. Декого навіть пізнали рідні. Викопали рештки повбиваних людей: чашки продірявлені кулями, більші частини скелетів, плечові кості, голінки і т.д. Всі ці викопані скелети зберігали, щоб їх за християнським звичаєм перехоронити.

Виготовлено 66 домовин з скляними віконечками у верхній частині. У ці домовини були покладені скелети і 30 липня 1994 р. виставлені на площі між собором Св.Юра і митрополичою палатою. Кожен міг прийти і придивитися тлінним останкам. Хтось пізнав свого батька по двох золотих зубах і ще хтось по інших ознаках. Арештували тоді, крім українців, росіян, поляків і євреїв, тож комітет запросив на перезахоронення представників Української Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви та жидівського кагалу.

31.YII, 9-а год. ранку, Блаженіший Верховний Архієпископ Мирослав Іван Любачівський в оточенні численного духовенства відправляв заупокійну Сл.Божу, після якої виголосив промову.

Сформувався похід, щоб торжественно перенести їх на площу перед оперним театром. Ішли люди з прапорами національними від різних згуртковань, і церковними хоругвами, далі священики в церковних ризах, за ними монахині різних чинів, а далі з о. Дам'яном монахи-василіяни в чорних рясах, за монахами відділ українського війська вистукував ритмічно чобітками, жовніри несли на плечах домовини, за домовинами - рідня, представники влади та громадянства. Такої маніфестації Львів давно не бачив.

Перед театром похід спинився. З балкону виголошували промови представники різних згуртувань і партій.

Звідтіль у такім же порядку похід рушив на Личаківський цвинтар, де на т.зв. "Марсовім полі" був приготовлений підземний гробівець на 66 домовин.

Перед захороненням ще виголошувались промови. Виступила одна пані, котра сказала, що ще один Нюрнберзький процес мусить відбутися, щоб судити тих, з чиїх рук загинули ті сотні людей, рештки яких знаходяться у цих домовинах. Про події, під час яких загинуло так багато людей, гарною українською мовою говорив жидівський рабін, євреї співали свої прекрасні заупокійні моління. Для присутніх була, можливо, перша нагода почути їх.

Львівський римо-католицький Єп. М. Трофимяк у своїй прощальній промові по-українськи теж згадав про ці страшні часи, під час яких загинули і поляки. Після останнього виступу, а це був виступ греко-католицького священика, співалась спільна панахида українською мовою.

Преосвященний Кир Трофим'як покропив домовини свяченою водою. Так над спільною домівкою перезахоронених відбувся останній християнський обряд.

Ця сумна подія об'єднала представників різних релігій і національностей. Дай, Боже, щоб така єдність була завжди, щоб всі усвідомили, що ми - учні Христові.

Отець Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

НОВІ ОБЛЕЧИНИ В

Обряд облечин здійснив Владика Василь Медвіт у церкві Різдва Христового м. Жовкви

СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ

Фоторепортаж Тараса СТРАНИКА

КУДИ ІДЕ СУЧАСНА ЛЮДИНА?

■ *Своїми думками ділиться Йозеф Марія де Вольф, голова місійного згромадження Св. Кирила і Методія в Кельні (Німеччина)*

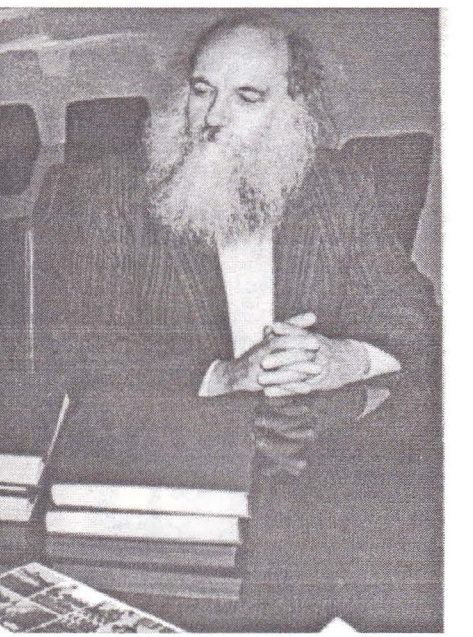

- Ви людина дуже спостережлива. Як Ви вважаєте, яким чином у німецькій душі поєднується феноменальний романтизм, який дав європейській культурі прекрасних поетів, і раціоналізм, який народив Канта, Гегеля?

- Я думаю що у сучасних людей цього вже немає, це було раніше. Таких німців які були до війни і в повоєнний час вже не існує. Тепер це вже інші люди. Американці коли говорять про німців, думають що вони далі ходять в шкіряних штанах. Але зараз неможливо побачити німця, який би носив ті шкіряні штани.

Цю романтичну музику, яку так німці любили, зараз ніде не почуєш, хіба на якихось спеціальних концертах, усе є дуже американізоване.

- А чи випрацювано імунітет в організмі самої нації супроти цієї масової американської культури?

- Думаю що ні, те саме я бачу у себе на Батьківщині. Я працював у молодіжному русі, належав до керівництва національним молодіжним рухом, правда це ще було 40 років тому, тому знаю дуже добре молодіжну роботу. Тоді, коли ми працювали, коли я займався тими питаннями ми дуже часто співали національні пісні, ходили на природу, і це все перестало існувати, коли з'явився телевізор. Якщо добре спостерігати, то можна поділити історію на два періоди - до телебачення і період телебачення. Я сам із села, але виріс у великому місті. В нашому селі десь 2500 мешканців і колись люди ввечері, прийшовши змучені, сідали собі під дверима хати і спілкувалися один з одним, співали пісні, грали в скетч. Коли прийшло телебачення, воно притягнуло до себе усіх людей, люди кажуть: - О, цікава програма, і зараз біжать до того ящика, і це триває вже 23 роки. І те що відбувалося в нашому селі відбувалося у цілій Фламандії. Коли ви зараз літом будете проїзджати Фламандію, ви не побачите жодної

людини, яка ввечері сидить влітку під дверима своєї хати. Сьогодні люди сидять перед телевізором і вбирають все, що йде з того ящика. Якщо там якась культурна програма, то вони всмоктують трохи тої культури, але в більшості там культури немає. Культурні програми ідуть переважно вночі. Телебачення в нас організовується фірмами - вони хочуть заробити гроші і вміщують свою рекламу у цікаві передачі, які збирають багато людей. Це приносить прибутки. Телебачення, яке має найнижчий культурний рівень у нас вважається "РТЛ", і я бачу, що тут у Львові його можна приймати. Ті програми, які тут зараз дивляться, ми дивилися на заході 10 років тому. По змісту це те саме, але за рівнем дуже низьке. Це вже така людська властивість захоплюватися сенсаціями.

Сьогодні ще можна побачити як люди роблять чудові вишивки, але через 10 років ви того вже не побачите. Я дуже радію, коли бачу ті пасхальні писанки, але через декілька років їх також не стане, хіба що для комерції, щоб заробити трохи грошей, але як народна традиція, культурний звичай їх вже не буде.

- Як ви думаєте, чому цей ящик мав такий сильний вплив на людей, при чому масово і у цілому світі?

- Тому, що він не потребує якихось зусиль, він пропонує легкий спосіб життя. Щоб читати книги потрібне зусилля. А через телебачення інформацію збирати дуже легко, особливо тепер, коли роблять програми цікавими, захоплюючими. Людина приходить з роботи змучена, вона сідає перед телевізором доти, доки не засне. Телебачення має ще багато інших недоліків. Воно забирає у людей час той, який вони мали б віддавати вихованню дітей. Люди вже не бавляться з своїми дітьми, нічого не розповідають їм, а зовсім навпаки, гримають на них - будьте тихо, залишіть мене в спокої, я хочу дивитися телевізор. Це дуже шкодить людям, а вони цього не розуміють. Я бачу це саме в Україні, коли я кудись приходжу люди думають, що роблять мені приємність, коли вмикають телевізор, хоч я дуже не люблю його дивитись. Я набагато більше люблю з ними розмовляти.

- Ви намалювали таку трохи скептичну картину і я хотіла б запитати, як буде далі розвиватися світ, ким будемо в 21 столітті, на порозі якого ми стоїмо?

- Сучасна людина вихована так, що вона сама не може захистити себе від тих зовнішніх небезпек, від небезпек зовнішнього світу. Тому ми повинні вчитися як жити в тій забрудненій воді, в тому забрудненому повітрі, але щоб жити у ньому, ми мусимо його очистити, бо ми не можемо вилетіти десь за межі стратосфери, ми мусимо жити тут. І для того ми повинні знати, які небезпеки на нас чекають. Ми повинні виховувати наших дітей і самих себе так, щоб виробити певний імунітет проти тих небезпек, мусимо разом з тими небезпеками навчитися співжити. Кожен з нас, щоб вижити, потребує бути реалістом. Це що мало місце раніше в політичному житті чи в приватному, сексуальному - на що накладалося табу, про це зараз повинно говоритись відкрито. Тут я бачу особливу захисну роль священиків. Я багато навчився в Австрії, коли жив там 6 років серед асоціальних елементів, такі є теж у нас. Я знаю на що люди здатні, але я знаю що навіть у такому найгіршому середовищі є добрі

люди. Деколи пізнання триває надзвичайно довго, поки відкриєш у людині щось добре. Треба завжди пам'ятати, що винні не тільки ті люди, але й ми самі, бо не можемо відкрити очі на то добре, що у них є. Така позиція немає нічого спільного з скептицизмом, це є реалізм, це є реальність. Людина повинна ставити собі завдання: хочу я допомогти чи ні, хочу я жити тільки для себе, чи я буду допомагати іншим. Відповідно до того, людина повинна спрямовувати своє життя.

Я переживаю дуже багато розчарувань, коли працюю тут, в Україні, багато йде не так, як би повинно, але є багато моментів які мене радують.

Колись я мав своє рекламне бюро і належав до дуже багатих людей. Але навіть в той час, я не почував себе таким щасливим, як зараз.

- Чому?

- Дуже важко пояснити. Тоді я не мав такої сатисфакції як людина і як особистість, яку маю зараз. З нашою роботою ситуація така ж як з любов'ю. Хто по справжньому ніколи не любив, той ніколи не зрозуміє що таке любов. Те саме з нашою роботою, хто не хоче, чи не може повністю віддатися для інших людей, той ніколи не відчує тої радості, яку Бог дає людям які це роблять.

Інтерв'ю взяла Анжеліка ТАТОМИР

Stadtpfarrkirche St. Johannes Baptist Pfaffenhofen a. d. Ilm

Церква св. Йоганеса Баптіста, місцевість Пфаффенгофен (Німеччина)

ЯК ТО ВОНО СТАЛОСЯ?

У суботу, 16-го липня готуюся вже їхати до Львова і має мене везти Всеч. о. декан Микола зі Старого Самбора. Приходжу на плебанію трошки скоріше і бачу коло церкви працюють якісь жінки. Бажаю їм щастя від Бога і вони починають зі мною розмову. У тоці розмови доглупуюся, що вони православні. Одна з них питає мене: "А чого то таке воно сталося, що настав розкол між вірними?" Не мав я її тоді часу відповісти, бо ж мусів від'їздити, але тепер можна не лише її, але багатьом роз'яснити справу.

Отож у вересні 1939 року російські війська ввійшли до Галичини. Спочатку вони не торкали українців-католиків, чи як говорять понині, греко-католиків. Але по другім приході почалася їхня акція, зокрема 1946 року. Коли прийшли наїзники зі сходу чи краще півночі, то вони забрали нашим людям землю, поля, домі, установи, підприємства, фабрики - усе матеріальне майно і знищили багато людей фізично, зокрема інтелігенції і свідомих українців. У тім не щадили і самих українських комуністів.

За тим взялися і до української культури та й мови й впихали насильно "общепонятний" московський язик. Хотіли загарбати наші культурні скарби. Та це було ще мало і тому безбожний Сталін і спілка загадали нам забрати найцінніше, що має в цім житті людина - віру, правдиву Петрову віру, католицьку, як загалом кажемо. І він поступив як той італійський шляхтич. У тих сторонах є лукаве "право" помсти. От комусь забили брата, то брат має помститися і вбити убивника. Одному сталося нещастя і у сутичці так сильно калатнув співрозмовника, що той віддав душу Богові.

Брат вбитого старався виконати оте лукаве і нелюдяне та й цілком нехристиянське "право помсти". Ото раз захопив вбивника на вузькому мості. Той не мав уже куди втікати, та й шляхтич каже до

нього: "Виречися Христа, то я тебе пущу". І той нещасний вирікся... Коли це зробив, то мститель зараз зарубав його мечем. Коли потому питали чого він так поступив, то відповів:

- Я не лише хотів вбити його тіло, але вбив і його душу!

Отак поступив і Сталін та спілка. І вони, намагаючись духовно вбити галичан, ужили тої методи, що клин клином треба вибивати. Хоча самі воюючі атеїсти, безбожники, то ужили московського православія, щоб вирвати з душ галичан і закарпатців правдиву віру. І на жаль це їм вдалося в багатьох громадах. Та й ці ограблені з найдорожчого, чогось донині загіпнотизовані ворогом, не можуть прокинутися і взятися рятувати свою душу і привернутися до своєї правдивої віри батьків та дідів.

Натомість часто поступають насильно супроти українців католиків. Це закономірне, бо сумління обзивається і замість вибрати єдино правильну дорогу повороту до єдиного стада і єдиного Пастиря, то вони намагаються далі продовжувати вже без нагляду окупанта і його терору почату ним диявольську роботу. Аж дивно часто як можна так забутися і бути так збаламученим і засліпленим. Та віра дар Божий і як хтось її собі легковажить і недооцінює, то Бог забирає її і залишає такого у духовній сліпоті. Коли тобі не влад - каже наша приказка - то я зі своїм назад! Отак і вчинав сам Господь Бог.

Гадаю, що тут пояснено достатньо чому воно є так, а не інакше.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ЯК ГРОМАДЯНИН УКРАЇНИ І ЯК ХРИСТИЯНИН...

У Золочеві відбулося освячення приміщення нового відділу держінспекції.

Дуда Ярослав Миронович, капітан очолює новий відділ державної інспекції Золочівського і Перемишлянського р-нів.

п. Капітан, чим викликане Ваше рішення посвятити це нове приміщення? Чи це єдино данина моді, ритуальності, чи за тим стоїть щось більше?

- Як-не-як у нас в народі завжди було це прийнято, просто були часи, які забороняли, а зараз традиція відроджується і я не хочу стояти в стороні як громадянин України і як Християнин я хочу підтримати традицію своїх дідів і прадідів, так як Господь Бог приказав.

- На сьогоднішній день з Вами працює

20 людей. Чи вони всі є добрими християнами, або на шляху до того щоб такими стати?

- Тут працюють самі українці, 70 відсотків родом із села, а самі знаєте, село - це колиска нашої нації і хто звідти вийшов знає і "Отче наш" і "Богородице" і старається дотримувати Божі заповіді.

- Як Ви вважаєте, те що людина є Християнином, членом Церкви, має якийсь відбиток на її відношенні до праці, як це впливає на людей, з якими вона спілкується?

- Якщо людина ходить до Церкви, вона стає кращою, добрішою. Я відчуваю це по собі - коли піду до Церкви зовсім інший настрій, інше себе поводиш з людьми, починаєш відчувати краще болі і проблеми іншої людини. А наша професія специфічна, 80 відсотків водіїв дивиться на нас як на ворогів, а не як на таких, що можуть чимось допомогти. Звичайно, є такі працівники, які зловживають своїми службовими обов'язками і минулого року я трьох таких звільнив.

- От Ви кажете, що хоч би раз на місяць стараєтесь піти до Церкви. Що це за потреба? Ви шукаєте там якоїсь психологічної підтримки, чи це якесь внутрішнє переживання?

- Ви правильно сказали - я шукаю опори. Я отримую там моральне опертя, якісь сили, які мене підтримують протягом певного часу на роботі і в сім'ї. Я маю дружину і двоє дітей і ми разом ходимо до церкви. Я сам православний, але серед моїх працівників є і греко-католики і тому я запросив греко-католицького і православного священиків, щоб посвятити це наше нове приміщення державної інспекції.

У ТЕРШОВІ

Село Тершів це чарівне місце за Старим Самбором. Недалечко. Ідеться побіч жидівського окописька цвинтаря, де не знайдете між написами ні одної чужої букви, а тільки все єврейське. От народ, що вміє себе шанувати і по інших землях...

Ще міст і зараз же наліво пишна церква, а направо висока могила упавшим за волю України. Нині по усіх містах та селах України бачимо ці могили і нарід вшановує своїх героїв, що життя свого не жаліли, щоб ми мали кращу долю і могли свобідно молитися на своїй землі.

У неділю 10-го липня мав я нагоду співати св. Літургію в цім селі. Церква в середині прекрасна, як кожна церква в нашій Україні. Здається, ніде в світі так не стараються про окрасу церков, як у нас. Повно світла і ікон та рами все позолочені і то мистецько прикрашені образи святих і Пресвятої та Її Сина Божественного Спаса Господа Бога.

На Службі Божій співав хор добре вишколений. Гули баси, неслись альти та тенори і все зливалося в одну чарівну мелодію прослави Бога Творця і Спаса. Співали і нічого не опускали та й відправа цілком не видавалася довгою через своє мистецьке виконання.

Маю проповідь і переповідаю як нам любити Христа Чоловіколюбця, бо ж це саме свято Христового Серця. "Той мене любить, хто мої заповіді заховує" і з того власне вийшла гарна тема проповіді. Її вірні уважно вислухали та й застановилися над тим, що сказав проповідник: почитати Серце Христове дуже легко і можливо усім. Аби тільки зберегти заповіді, то все буде гаразд.

Потому у середу та четвер і суботу були ще певні місійні точки, бо з о. Петром Бальцарем саме даємо в Старім Самборі святу місію.

ГОСТІ З БОРШОВА У ЖОВКВІ

У перемишлянському деканаті є дуже гарне село Боршів. Має базилікову церкву св. пророка Іллі з 1839 року та чарівний іконостас чисто українського стилю з початків дванадцятого сторіччя. Парохом є ревний священик Всечесний о. Петро Рак, родом з Жовкви. Він то влаштував на день Різдва св. Івана Хрестителя (7.7.94) прощу до Жовкви. Приїхав автобус з 45 особами.

Паломництво на 2-ий провінційний конгрес Апостольства Молитви взяло участь у співаній Службі Божій, що її правив Впр. о. Петро Павло Бальцар, ЧСВВ. Він саме гостить в Україні, вшановуючи своє 50-літнє служіння при престолі. Сам же працює між українцями в Бразилії. Він теж прийняв до Апостольства Молитви нових членів боршівського паломництва. Ревнительками кружка є пані Надія Нудик, і її заступниця пані Ольга Лабінська. Щиро дякуємо о. парохові та усім його парохіянам за гостину і возвеличення нашого другого з'їзду Апостольства Молитви в Жовкві. Приглядати б, що відповідні науки та підготовку до цього з'їзду провели оо. Петро Бальцар і Василь Зінько, василіяни, які довгі роки трудилися між рідними земляками в Бразилії.

Одночасно просимо наші парохіяльні громади подавати вісті про життя Апостольства Молитви по своїх місцях. За це будемо дуже вдячні та й подамо до загального відома на сторінках "Місіонаря".

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

"Не хочемо, брати, залишати Вас у незнанні щодо померлих, - щоб Ви не сумували, як інші, що не мають надії".
I Сол. 4, 13

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ОТЦЯ ДУХОВНИКА ІГНАТІЯ ЯНТУХА, ЧСВВ

17.VIII. минув 1 рік як спочив у Бозі о. Ігнатій Янтух, ЧСВВ у Крехівському монастирі де і похований. Вічна йому пам'ять! На все життя залишиться у моєму серці пам'ять про цю скромну, покірну людину, яка стільки добрих зерен в моїй і інших душах засіяла. Не раз бувало отець наш Духовник і Сповідник кликав мене до своєї привітної затишної келії, і казав мені сідати за стіл та писати. А було що згадати. А сам ходив по келії, розважав, згадував і диктував мені. Одну таку історію з життя уже покійного отця Ігнатія, хочу тут переповісти.

ЩО ПРИНОСЯТЬ БУЗЬКИ-ЛЕЛЕКИ?

Там, де горіш, бо Буг несе свої води, там, де біля нього розкинулися, мов живі килими, луки-сінокоси, з різнорідним пахучим квіттям, там гадкою часто вітаю моє рідне село Соколю.

В 1915 році, під час І-ї світової війни, мої батьки були евакуйовані російськими царськими військами з села Соколі, Кам'янко-Струмілового повіту, Львівського воєводства на Житомирщину, а через три роки, в 1918-у, повернулися до рідного села.

Хата тут була уже спалена, лишилася лише стодола і стайня, біля якої збереглася стара крислата груша.

Тільки приїхали, того ж самого дня сталася подія - народилося немовля, тобто я. Як мені мама не раз говорили, що бузьок заблукався, літаючи, і скинув мене біля стодоли. Не було ні колиски, ні нецків до купання, ні тепла. Народився я в стодолі, на позиченім від сусідів пахучім сіні - 13 жовтня. Коли з'явився на світ, мама закликала

нараз сестру Ганю та й кажуть: "Ось бузьок підкинув нам мале, ви вже великі з Настею, вам стидно буде, то візьми й піди втопи в ріці Бузі". Сестра Ганя зробила великі очі, бо не знала, що мама жартують, тремтячими руками взяла дитинку, поцілувала перший раз мене і сказала: "Та нехай воно живе таке здоровеньке, з нього буде священик".

Це були насправді пророчі слова. Я дійсно, з Божої ласки, став священиком і монахом-василіянином УГКЦ.

І тепер гадкою лину над хатами, полями рідного села і не раз собі заспіваю: "Гори сині, ріки чисті і ви ниви колосисті;

Рідний краю, рідні люди, я вас люблю все і всюди.

Я вас люблю, не забуду де, коли лиш буду;

Чи у щасті, чи в недолі, не забуду вас ніколи".

Та не тільки гадкою, не раз бував я, гостював у рідним селі Соколі. Яке страшне було перше враження! Побіля самого села корчиться, в'ється страшна зміюка. Що це, насправді великанська гадина, яка своєю отрутою жалить нашу рідну землю, а випарами занечищує повітря? Ні, то не гадина, а той самий Буг-ріка. Чорна, як обгоріла головня, смердюча, заражена хвороботворними бактеріями, затруєна львівською річкою Полтавою.

Скільки ж то волають тверезомислячі люди про екологію, збереження природи рідного краю, а ті, що апробують їхні заяви і заклики, нічогісінько й досі не зробили.

Воскресла наша Україна, заплаче рясними дощами сліз і може очистить всі наші потоки-ріки, осквернене довкілля від нечисті і бруду, який байдужі й нерозважні діти виплескують у голубі очі озер і річок Матері-Батьківщини. А ще кажуть, що матірні сльози не пропадають надаремно, то, може, своєю гарячою гіркотою вони розмочать черстві, закам'янілі серця і ми, глянувши в її знівечене обличчя, станемо на коліна, припадемо до неї і як діти, щиро промовимо: "Мамо!.." і обітремо любовно сльози, і направимо кривди... "...І буде син, і буде мати, і будуть люди на землі..."

Із спомину о. Ігнатія Теофора Янтуха, ЧСВВ, який спочиває в Бозі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КРИКОМ ДУШІ

Слава Ісусу Христу!

Мир Вам, а Вашій святій обителі - Боже благословення!

Дорогі брати у Христі, бажаю Вам доброго здоров'я, радості і Божого милосердя.

З пошаною і любов'ю звертається до Вас хворий Анатолій, який просить Вашого благословення і рівно ж допомоги.

Я родом з міста Немирова, що на Львівщині. Мати моя, якщо її направду можна назвати матір'ю, відмовилась від мене, привівши мене на світ. Мене залишили в родильному будинку...

Я виховувався в сиротинці а відтак - в школі-інтернаті в м. Луцьку.

Після служби в армії життя, здавалось мені, складалось вдало. Отримав однокімнатну квартиру. Що ж ще потрібно! Живи і тішся. Та ні ж. В 1990 році переношу інфаркт, після нього - інсульт, відіймає ноги а згодом паралізує всю ліву сторону. Отже, впродовж чотирьох років я прикутий до ліжка і нікого з рідних немає. Богу дякувати, що Всевишній прислав мені на допомогу приятеля, теж хворого, який напевно тому й розумів мене. Прийшов мене відвідати, а залишився назавжди, щоб доглядати за мною. Як гарно Господь Бог уклав: йому не було де жити, а я потребував помічника. Важко мені нести мій хрест. Інколи мене напосідають думки: "Чому я несу такий важкий тягар життя, за які гріхи? Краще б мене мати не приводила на цей світ, адже я нікому непотрібний". Одна лише надія, яка живить мене - наш Спаситель!

Живу по-всякому, буває, що і впроголодь. Пенсії не вистачає: мушу ще і про ліки думати, які страшно дорогі. Господь Бог любить мене і турбується про мене; інколи присилає добрих людей, котрі приносять дещо з продуктів.

Дорогі мої браття, допоможіть мені чим зможете. Звертаюсь за допомогою до Вас, бо знаю, що на Львівщині проживають такі прекрасні люди - справжні християни. А про Ваш монастир я прочитав в одній з християнських газет. Надіюся на Вас. Жду відповіді.

Хай Господь Бог захоронить Вас!

Анатолій (26 років).

315330 Полтавська обл.
м. Кременчук
вул. 50 років СРСР д. 31 кв. 39
Брильов Анатолій

ПЕТРО І АСКОЛЬД

(Оповідання дітям у Межиріччі)

Петро ходив до школи у місті. Добре вчився і прикладно поводився. Хоч нераз з нього насміхалися, що от селюк, колгоспник... Та він собі нічого з того не робив, бо його батьки добре навчили. Тато ж і мама були в Сибірі і щойно з відлигою звідтам повернулися.

Між товаришами Петра був один, що звався Аскольд. Одного дня підходить він до Петра і питає:

- А ти, Петре, ходиш до церкви?

- Певне, що ходжу. Ходжу щонеділі і свята. А що ж ти хочеш це знати?

- Та я теж хотів би піти до церкви та бути з вами на зібранні.

- А що ж твої батьки не відвідують церкви?

-Ні, вони цілком не цікавляться справами релігії, а коли я щось їх запитую, то стають недобрими і сварять на мене.

- Бачиш, ми визнаємо Бога, а наш Бог говорив до людей через свого Сина Ісуса Христа, що з Марії Діви народився, і наказав нам слухати своїх заступників, таких як святий Петро і його наслідники.

- А мені можна піти до вашої церкви? - спитав Аскольд.

- Певне, що можна. Прийди в неділю зранку, то підемо обидва. Але чи батьки твої не будуть противитися?

-Ні, вони мною взагалі мало цікавляться. Хоч часом трохи і накричать на мене, як не мають доброго гумору.

Наступної неділі Петро з Аскольдом були у церкві. Аскольдові дуже сподобалося бувати у храмі, співає хор і священик говорить такі цікаві речі про душу і про небо, до якого підуть усі добрі і чесні люди. Аскольд теж забажав таким стати. Одного дня його охрестили. Він одночасно запричастився Тілом і Кров'ю Христовою та й почав жити як добрий християнин, хоч шкода йому було батьків, які цілком не цікавилися вірою.

МОЛИТВА ЗА ДІТЕЙ, ЩО ХОДЯТЬ ДО ШКОЛИ

Боже, Отче всякого світла і знання!
Глянь ласкавим оком на дітей-школярів.
Поблагослови їх Господи, щоб вони набули в школі відомостей до туземного життя, а передо всім, щоб ушляхетнили свою душу і серце.
Поблагослови їх, Господи, і охорони від дитячої пустоти та дай, щоби пильно бралися до науки.
Поблагослови їх, Господи, і захорони перед злим товариством та вчини, щоб вони приятелювали лише з добрими і святими дітьми.
Поблагослови, Господи, також і вчителів, щоб їх вплив на дітей був спасенний.
Нехай, Господи, ця школа вийде дітям на дочасну, а ще більше на душевну користь. Амінь.